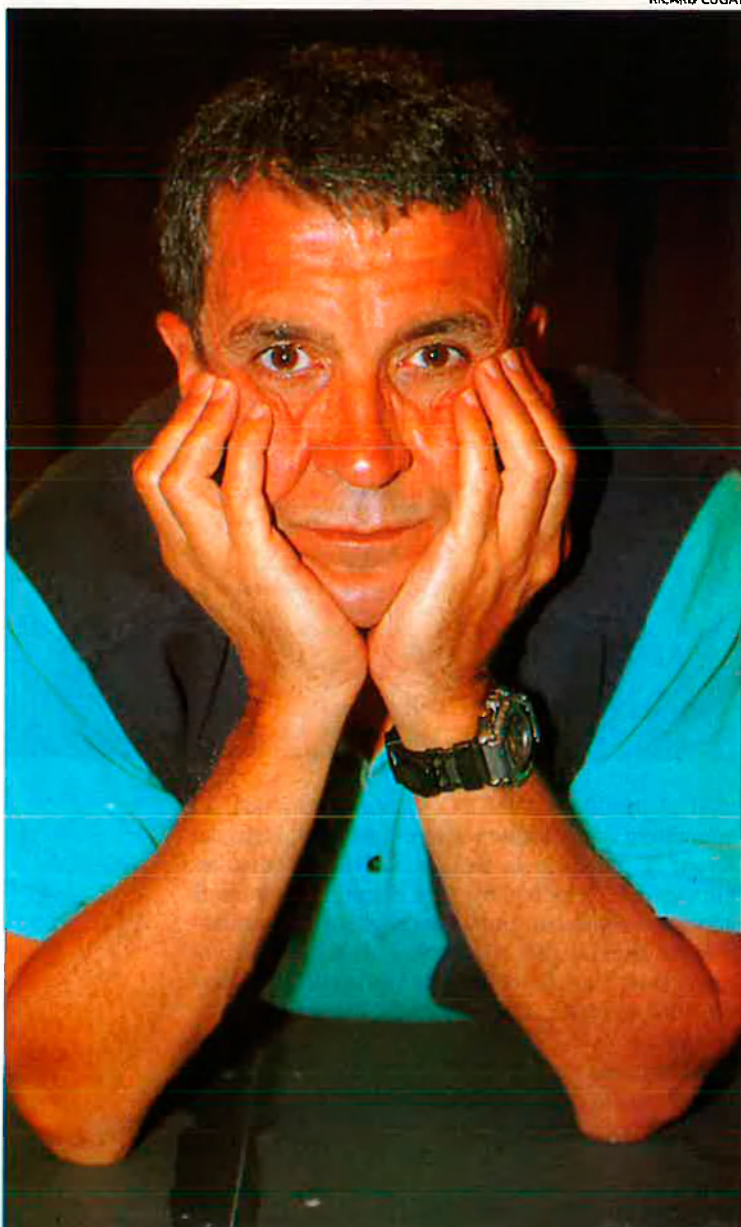

"La gent es mou quan li toquen els collons"

Pepe Rubianes torna a triomfar a Barcelona amb el seu nou espectacle 'Rubianes, solamente', que fa vuit mesos que es manté en cartellera. És, com tots els seus, un xou molt personal i carregat de significació ideològica. En parla amb EL TEMPS.

RICARD CUGAT

"Espanya va bé per al gran capital, per a la banca. Botín ha dit fa poc que s'ha de treballar més. Que treballi el cony de sa mare!"

El passat mes de novembre l'actor Pepe Rubianes va tornar a la cartellera de Barcelona amb un nou espectacle *Rubianes, solamente* que és la continuació d'un altre titulat *Rubianes, 15 años* amb el qual va aconseguir un gran èxit de públic i de crítica la passada temporada. El nou teatre Club Capitol de les tradicionals Rambles de Barcelona s'ha omplert dia sí i l'altre també d'espectadors que volien gaudir de les noves i velles històries d'aquest actor *galaico-catalán*, tal i com ell es defineix, perquè amb Rubianes la diversió és assegurada.

Han estat unes seixanta històries que Pepe Rubianes ha anat introduint durant tot aquest temps tenint en compte la reacció del públic, que s'ha convertit d'alguna manera en el director de les seves històries.

Pepe Rubianes va aparèixer fa més de vint anys en el món del teatre català com a membre de la companyia Dagoll Dagom i va participar en les inoblidables *No hablaré en clase* (1977) i *Antaviana* (1978). L'any 1981 amb el Teatre Lliure va representar *Operació Ubú*. Aquell mateix any inicia una gira en solitari per Centramèrica, viu a l'Havana durant dos anys i representa l'espectacle *Pay Pay*. Posteriorment torna al nostre país i a partir de l'any 1984 no para de treballar en el teatre, el cine o la televisió, al temps que creix la seva popularitat. El 1984 representa, ja en solitari, *No*; l'any 1987, *Sin palabras*; el 1988, *En resumidas cuentas*; el 1991, *Por el amor de Dios*; el 1992, *Ssscum*; el 1995, *Rubianes: 15 años*; i ara, des de fa molts mesos, *Rubianes, solamente*.

L'històric i entranyable Miguel Gila diu d'ell: "No resulta fàcil escriure sobre un home com Pepe Rubianes. Per a mi, que des de fa cinquanta anys he exercit d'humorista, difícilment hi ha alguna cosa que em pugui sorprendre. En aquesta època que ens ha tocat viure, on es creu humorista qualsevol comptador d'acudits, no és fàcil trobar algú que tingui les qualitats de ser actor i manejar l'humor per mitjà del monòleg amb l'altura i el nivell amb què ho fa Rubianes. Jo, que sóc un home avesat a l'humor gràfic i a l'escrit i també al dels escenaris els puc assegurar que si hi ha un art difícil i laboriós és

el de sortir a un escenari sense més elements que la paraula i l'expressió, per aconseguir arribar al fons de l'espectador. Crec que tot el que jo pugui dir de Pepe Rubianes es quedarà curt comparat amb la realitat de la seva feina en un escenari, i si no, prestin atenció, perquè els seus monòlegs, sense cap dubte, tenen un contingut molt més profund que el del riure, és una filosofia vista a través del prisma o el sedàs de l'humor. Vegin, escoltin i gaudeixin de l'espectacle."

Rubianes es considera un actor d'esquerres que exposa en els seus espectacles allò que viu al carrer. I parla clar, com sempre.

—Un actor o una actriu, és un creatiu, és un treballador?

—Crec que és una mica de tot. En primer lloc és un treballador perquè viu d'això. Després té la seva tirada artística, perquè ha de crear personatges, situacions, depèn de la faceta de l'actor. Hi ha un treball de creació bastant potent, però els actors ens considerem treballadors de l'espectacle.

—Creu que viu un bon moment el teatre a Catalunya?

—Sí, crec que viu un bon moment. El 80% dels espectacles en cartell a Barcelona funcionen molt bé. Catalunya té una tradició teatral molt forta. Pensa que en un barri com ara Gràcia, abans de la guerra civil hi havia setanta teatres, segons em va dir Joan Lluís Bozzo, director de Dagoll Dagom. Encara que també hi ha hagut èpoques molt dolentes. Du-

rant un temps la televisió va fer mal al teatre, la gent no sortia. Però avui dia la programació de la tele és una merda i això ens va de puta mare. Que continuïn així! Els que estan emprenyats són els de l'hostaleria amb el futbol. Un Barça-Madrid, també el notem nosaltres, però la gent que va al teatre això del futbol no s'ho pren tan fort.

—El teatre necessita subvencions per a sobreviure?

—S'ha de subvencionar el teatre de repertori, els grans clàssics. Com que per desgràcia som un país tremendament inculte s'ha de subvencionar aquesta mena d'obres, un Valle Inclán, un Lope de Vega, un Tirso de Molina. Aquesta mena de teatre s'ha de subvencionar perquè no és rendible, encara que no cal que tot sigui rendible. De fet aquest teatre seria la funció que hauria de realitzar un teatre nacional, i també potenciar autors novells, és la riquesa espiritual d'un país.

El Teatre Nacional de Catalunya, en concret, és un regal que ha fet el president de la Generalitat de Catalunya a un actor que li cau molt bé. Jo no sé si s'ho feia amb ell, però tot és possible en la vinya del senyor. I li va regalar un teatre a costa de l'erari públic, cosa que em sembla molta barra i poca vergonya. Han creat un monstre a la plaça de les Glòries i ara se'ls menja.

—Es car el teatre?

—També és cara una copa. Surts una nit de copes i deu mil peles se te'n van, i el teatre costa dos o tres mil peles com a molt. La vida és cara. De tota

"Han creat un monstre a la plaça de les Glòries i ara se'ls menja."

RICARD CUGAT

"El teatre ha estat sempre un punt de transgressió social, una plataforma. Jo com a actor exposo el que visc. A més d'explicar una situació còmica viscuda al carrer, també explico una situació que m'afecta."

manera en el teatre mirem de fer funcions amb mitjans econòmics limitats com ara estudiants o pensionistes. Suavitzem els preus.

—*Els espectadors dels seus espectacles tenen un color ideològic determinat?*

—Jo crec que ara estan mesclats. Hi hagué una època que era un públic d'esquerres, jo em puc considerar un actor d'esquerres, però avui el tema de les ideologies va per un altre terreny. Aquí ve gent de tota mena. Naturalment el meu espectacle és progressista, no és conservador. Suposo que hi ha gent que no els ha agradat el meu treball, però jo no he vist mai una mala cara, ni he sentit una xiulada ni he viscut una mala situació. Ara el públic es barreja, ha canviat molt el país en aquest sentit.

—*Ser sincer, parlar clar, és sinònim de ser polèmic?*

—El teatre ha estat sempre un punt de transgressió social, una plataforma. Jo com a actor exposo el que visc. A més d'explicar una situació còmica viscuda al carrer, també explico una situació que m'afecta. Em va afectar molt això de Cuba, la posició d'Aznar pel que fa a aquest país és absurda i estúpida, com la majoria de coses que fa aquest paio. O el *medicamentazo*, que em sembla una cabronada. Els meus pares tenen vuitanta anys i per tant m'afecta indirectament que els retallin les medecines, amb la

merda de pensió que els donen. Són coses que et toquen com a ésser humà i ens toquen a tots. En el meu xou, quan exposo aquests temes no reacciona ningú dient-me que calli o xiulant, el públic s'hi entrotilla. M'ha afectat, per exemple, la història d'aquest noi que l'han tancat a la garjola per robar tres mil peles fa deu anys i que després els xoriços de guant blanc, gent que ha robat milers i milers de milions, es passegin pel carrer com xulos de putes... La justícia està al servei del ric i dels diners i al pobre que li donin...

—*Diuen que la gent és abúlica, que no es mou contra les agressions...*

—La gent es mou quan li toquen els collons. Mira com es mou la gent amb això de l'oli. Això és teatral. La ministra, en lloc de negociar, se'n va amb els oliverers a protestar (*riu*) i encara volia posar-se al davant de la manifestació! No sé pas com és que no li han pegat...

—*I del paper dels sindicats, què n'opina?*

—És importantíssim, acollonidor. Són la força del món obrer, la força potent del país. Hi ha hagut una època de laxitud, si tu vols, però això comença a moure. Quan he vist què ha passat a Telefónica o

en el conflicte de l'oli em sembla que retorna la vida. Dóna una alegria bestial. Ningú no té ganas d'emboïcs, però s'ho estan buscant.

—*El treball dignifica?*

—Sí, en la punta de la fava... (*riallades*). Els que treballem ho fem perquè no ens queda cap altre remei. A mi particularment el que m'agradaria és no pensar.

—*Espanya va bé?*

—Per als de sempre. Per als iaïos ja no va tan bé. Jo ja espero que qualsevol dia facin cambres de gas i els hi fiquin a dintre com feien els nazis. Els recorden que són un llast contínuament. Tots tenim pares... Una vida de treball "dignificant" perquè en acabat tinguin una pensió de merda que no els arriba ni als quinze dies. I si un fill no els ajuda, aquestes persones què fan? És una humiliació. Espanya va bé per al gran capital, per a la banca. Botín ha dit fa poc que s'ha de treballar més. Que treballi el cony de sa mare! És molt fort!

—*Fins quan continuarà en cartell el seu espectacle actual, Rubianes solamente?*

—Vaig fent de moment fins a començaments d'estiu. Com que és un xou personal, vaig canviant els números. Amb l'empresa tenim unes dates i uns barems, però de moment va molt bé i tots som amics.

"Durant un temps la televisió va fer mal al teatre, la gent no sortia. Però avui dia la programació de la tele és una merda i això ens afavoreix de puta mare. Que continuïn així! Els emprenyats són els de l'hostaleria amb el futbol."

Emili Rey